

Introit: *Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. (Žalm 127,1a)*

Píseň 189

Modlitba

Čtení: 1. Královská 19, 1-12a)

Píseň 631

Text kázání: 1. Královská 19, 13-18

Bratři a sestry,

jsem vděčný Bohu, že můžeme mít společenství víry. Že máme vedle sebe někoho, s kým můžeme svou víru sdílet, navzájem se držet, povzbuzovat a nést. Je to milost, když máme někoho takového, je to milost, když se dva vedle sebe sousedící sbory mohou navzájem setkat a povzbudit ve víře.

Na druhou stranu, ne každý má vedle sebe někoho takového a v životě každého Kristova služebníka může přijít chvíle, kdy se bude cítit osamocen. V osobním zápase víry, ale třeba také ve službě. A každý služebník Kristův jistě někdy může pocítit i únavu a vyčerpanost. Tehdy, když ve své službě stojí sám, tehdy, když nevidí žádné výsledky, tehdy, když se mu zdá, že je jeho práce v Pánu marná. Ale **ona marná v Pánu není nikdy**, jak známe z Písma.

Přesvědčil se o tom i **Elijáš**. Nejprve však zažil obrovskou krizi víry, **únavu až k smrti**. Chtělo se mu umřít. Ta únava nepramenila pouze z toho, že byl unaven z dlouhé cesty, on byl unaven psychicky. A když jste unaveni psychicky, když se vám zdá, že vše je tak marné a vše, co jste udělali, že vyšlo vniveč, tak vás to doslova zlomí. Prožili jste už něco takového? Já myslím, že to občas zažívá každý.

Elijáš byl ale unavený z věčného zápasu o víru ve svém národě. **Za krále Achaba vládl spíše jeho žena Jezabel**, která podporovala baalovy proroky a ničila proroky Boží. A téměř celý Bohem vyvolený národ se od Boha odklonil a obětoval baalovi. Ono tehdy bylo období sucha a hladu. A právě baal byl proklamován jako bůh úrody. **Lidé přestali důvěřovat Hospodinu**, a obraceli se o pomoc jinam. Té Elijášově únavě předcházela onen známý **příběh na hoře Karmel, kde Elijáš odvážně vystoupí proti 450ti baalovým prorokům před vším lidem**, jako poslední a jediný prorok Hospodinův. A řekne všemu lidu známou větu: **„Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním!**“ Následně vyzve baalovy kněze, aby obětovali baalovi a ať jejich oběť pozře oheň shůry. Nic takového se ale nestalo. A Elijáš pak obětuje Hospodinu, oběť ještě navíc pořádně prolije vodou, přesto ale přichází oheň Hospodinův a oběť pozře. K opravdové oběti a ke slávě toho pravého Boha se Hospodin vždycky přizná. **Proto i my máme činit vše ke slávě Pána Ježíše, nikoliv ke slávě své!** Tehdy všechen lid padl na tvář a volal: **„Jen Hospodin je Bůh! Jen Hospodin je Bůh!“**

Baalovi proroky pak nechá Elijáš pochyťat a zabít. Řekneme si o Elijáši, že to byl odvážný muž plný víry. Určitě, ale by to také jen člověk jako ty a já. A jistě to nebylo pro něj jednoduché. A nikdy není jednoduché stát sám proti všem. Je-li to však podle slova Božího, má to pro Pána obrovskou cenu.

Nicméně když se člověk nasadí do služby, nelíbí se to nikdy tomu Zlému. Satan by nás všechny rád viděl dělat cokoli jiného, než **se modlit, poslouchat Boží slovo, sloužit**. On má velice rád společenství, které se nemodlí a kde je jenom vlašná zbožnost. Satan po všechny věky promýšlí strategie, jak odklonit srdce věřících od Pána Ježíše Krista. Jak společenství třeba i rozdělit. Žel mnohdy se mu to daří. Stačí, když uvěříme lži, že je naše práce marná. Pán však říká opak. Když se vrátím k tomu Elijáši, on zakusil obrovské vítězství. Avšak hned slyší hrozbu, že ho **Jezabel** taky zabije. A tak před ní utíká. Víte, kdekoli bylo probuzení, přicházelo i pronásledování, protože Satan ztrácel ty své. Nenechme se ani my odradit, když budeme zapáleni pro nějakou službu a druzí nás budou zrazovat, protože se jim to nebude líbit. My se máme líbit Pánu.

Elijáš, aby si zachránil život, **šel den cesty pouští, až přišel k jednomu trnitému keři a usedl pod ním; přál si umřít**. Řekl: **„Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“** Co zde Elijáš prožívá? Přesně to, o čem jsme mluvili. **„Stojí mi to za to, tolik riskovat? Bylo to vůbec k něčemu? Bylo to obrácení lidí skutečné? Nebylo to jen na oko? Má vůbec cenu bojovat, Pane, za tvé věci? Nejenže lidé o tebe nemají zájem, ale dokonce ti, kteří věří, jsou tu pronásledováni. A co já sám? Nejsem vlastně taky plný tohoto světa? Ty jsi tak mocný, Bože, ale já nejsem o nic lepší, než ti druzí. Jakým právem mám vůbec mluvit o tobě a kárat druhé, když jsem jim podobný? Dost už, Hospodine, jsem z toho všeho unavený k smrti, vezmi si můj život! Už nemám sílu, už se mi nechce ani žít!“**

Možná tohle někdy prožíváš taky. Krizi víry, únavu, zlomení, pozbytí všech sil. Pokud to tak je, vždycky za to Bohu děkuj! Zní to šíleně? Možná, ale právě tehdy když dojdou tvoje síly, tehdy jsi připraven se Bohu odevzdat se vším všudy! **Vezmi si mě, Bože, tobě se odevzdávám!** Právě tehdy když se člověk cele odevzdá

do rukou Božích, právě tehdy přijde teprve ta pravá síla Boží. Pokud se tedy obrátíš od svého skeptismu a negativismu k živému Bohu. Pokud poručíš temným myšlenkám, **at' jdou pryč ve jménu Ježíše Krista a pozveš k sobě Ducha svatého.** Je to tak jednoduché.

Elijáš ale únavou usne. A skutečně i nám se přece stává, že duchovně usneme. Je to stav, kdy naše víra je na bodu mrazu, stav, kdy se přestaneme modlit, stav, kdy naše srdce je prázdné, studené, bez života. Bez života, neboť je bez lásky a bez Boha. Co v takové chvíli dělat? „**Vstaň a jez!**“ Takovou výzvu ve svém spánku zaslechne od anděla Elijáš. **Vstaň a jez!** Něco podobného můžeme slyšet z kazatelen, anebo i od těch, kteří nás mají rádi. Od těch, jimž na nás záleží. I k nám Bůh posílá své posly, aby nás povzbudili. Kterí to jsou? Ti, kteří nám stojí nejbliže. Ti, kteří nás povzbuzují ve víře, ti, kteří nám pomohou ve službě. Buďme si všichni vzájemně posly, a ne osly. Buďme si těmi, kteří se vzájemně umí povzbudit, pomoci si, a ne těmi, s kterými je těžké porozumění, s kterými je to těžký kříž. Elijáš jí **čerstvý podpopelný chléb a pije vodu, kterou anděl nachystá.** Co je to pro nás? Jsi-li unavený, začni se sytit čerstvým Božím slovem a začni se víc modlit. Boží slovo je chléb, v němž je ukrytý Kristus a modlitba osvěžuje jako voda živá. Přestože Elijáš znovu usne, je znovu probuzen. Tentokrát je mu řečeno víc: „**Vstaň a jez, máš před sebou dlouhou cestu!**“ Když se člověk začne sytit Božím slovem a modlit, najednou pochopí, že není konec. Bůh s ním počítá a má pro něj východisko z únavy i z nespánu. Nasyť se, syť se Bohem pravidelně a budeš silný! Budeš to totiž potřebovat! **Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým,** píše Jan. V síle Božího slova a v síle modlitby můžeme jít vždycky dál. Obojí dává sílu a motivuje. Ukazuje k jasnému cíli. A tím je Pán Ježíš Kristus.

Elijáš šel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorébu. 40 dní pustou krajinou. 40 dní šel za Bohem. Jaká podobnost se 40 dny Pána Ježíše na poušti. Pokud někdy zakoušíš poušť, a nevíš, proč se to děje, pochopíš to pouze tehdy, zůstaneš-li zaměřený na Pána Ježíše. **Hleďte moji tvář,** praví Pán. Ke každému z nás chce Pán nejen mluvit. Se mnou i s tebou se chce setkat. On nás zve do stále hlubšího obecenství, které nám dá spatřit věci neviděné. Když konečně Elijáš přišel k Boží hoře Choréb, přenocoval v jeskyni. **Tu k němu zaznělo slovo Hospodinovo. Bůh mu řekl: „Co tu chceš, Elijáši?“** A Elijáš předkládá svou žádost: „**Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povraždili mečem. Zbývám už jen sám, avšak i mně ukládají o život, jak by mě o něj připravili.**“ Ta scéna je ale velice zvláštní. Jako kdyby se Elijáš nacházel teprve v předsálí, jako kdyby teprve žádal o audienci u krále. A ten mu řekne: „**Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem.**“ **A hle, Hospodin se tudy ubírá. Před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný.** Jak si, bratři a sestry, představujeme Boha? Jako toho mocného, který je schopen všechno zničit? Ano, je toho schopen. Ovšem mě zde ten obraz zní, jako by ty živly před Ním utíkali. Oni se mu nevzpírají, on je má ve své moci, vždyť dovede poručit i bouři. **Bůh nás nechce zničit, On nás miluje!** On touží, abychom slyšeli jeho tichý a jemný hlas. Je jiný, než hlas lidský. A teprve až se před jeho tváří vybouříme, až z nás odejdou emoce prudké jako vítr, až se vybouříme jako zemětřas, až pomine náš hněv, který rozpaluje tváře jako oheň, až pochopíme, že modlitba je nejen mluvení, ale i naslouchání živé osobě, živému Bohu, pak snad zaslechne **hlas jemný a tichý. Usilovně hleďte moji tvář,** praví Pán. Hledejme, bratři a sestry, stojt' to za to. Elijáše Hospodin pochopí, ale zároveň ho pošle zpět v nové síle. Ještě tu máš svůj úkol. Předat svou službu a posloužit. Pokud jsme ještě zde, bratři a sestry, ještě zde máme svůj úkol. Ovšem není to jen tak něco. Hospodin řekne Elijáši konkrétní věci, a ukáže mu jasně, že **má pomazat do služby místo sebe Elišu.** I my, bratři a sestry, se potřebujeme dotazovat Hospodina na Boží vůli. Je totiž dobré dělat věci podle jeho vůle, protože **nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.** Pak je jasné, že chybí síla. Ať jsou tedy naše sbory stavbou Boží. Ať jste silní ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen. Píseň 192 modlitba píseň 618

Slovo poslání: Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“ (Lukáš 12, 36)

A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. (1. Korintským 15, 58)

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 485

